

[Gammelgaard]

ligesom vi ikke kan få forøget beskæftigelsen og nedbragt arbejdsløsheden. Hvis vi ikke fører indkomspolitik, kan vi ikke få fjernet vores underskud over for udlandet, og vi kan heller ikke få klaret problemerne med statsfinanserne. Derfor skal indkomspolitikken naturligvis fortsættes.

Regeringen har fremsat et forslag til helhedsløsning, der sikrer en bedre konkurrenceevne over for udlandet og derfor også sikrer, at vi kan få nedbragt arbejdsløsheden væsentligt i de kommende år. Når man prøver at sammenligne regeringens politik og socialdemokratiets holdning, viser klare beregninger, at socialdemokratiets holdning fører til, at man får mindst 60.000 flere arbejdsløse ved udgangen af dette årti, end man får med en gennemførelse af den helhedsløsning, som regeringen har foreslået og har aftalt med det radikale venstre.

Regeringens politik fører også til, at vi kan fastholde vores målsætning om, at underskuddet over for udlandet skal være bragt ud af verden i 1988. Det spørgsmål tager socialdemokratiet jo heller ikke stilling til; her er man også uansvarlig. Man fremsætter ikke nogen politik, der kan løse det problem. Vi kan også opnå det meget afgørende mål at få fjernet underskuddet på statsfinanserne med udgangen af dette årti.

Lad os prøve at se på, hvorledes det går med løsningen af et af de problemer, som hr. Svend Auken koncentrerer sig meget om, nemlig reallønsudviklingen, hvis man følger forslaget til helhedsløsning, og hvis man følger socialdemokratiets politik. Der er ingen tvivl om, at vi sikrer en bedre reallønsudvikling med regeringens politik, som er anti-inflationspolitik, som begrænser prisstigningerne, som begrænser de offentlige udgiftsstigninger og dermed også forhindrer de skatte- og afgiftsstigninger, som vil være en følge af socialdemokratiets politik. Socialdemokratiets politik er jo den, man førte, da man havde regeringsmagten; det er øgede offentlige udgifter, det er en politik på det indkomstmæssige område, som ikke duer, som er alt for slap, og det er en politik, som på alle måder forøger inflationen, udhuler reallønnen og ikke mindst udhuler realindkomsterne for de dårligst stillede i vort samfund. Det er socialdemokratiets politik. Vi kender den. Vi har oplevet den her i landet i mange år. Dens resultater var jo den store arbejdsløs-

hed og de store underskud; det er det, vi skal væk fra.

Vi har i arbejdsmarkedsudvalget fået fremlagt beregninger fra budgetdepartementet, der klart viser de positive virkninger af helhedsløsningen, og som derfor også sætter klare spørgsmålstejn ved socialdemokratiets politik. Det, man har gjort, da man lavede dette lille papir forleden dag i den socialdemokratiske gruppe, var, at man tog nogle punkter ud af det, man kalder »Den solidariske vej«. Ja men har man dog ikke snart en anden plade at sætte på grammofonen end den om den politik, der blev udformet af nogle socialdemokrater for et par år siden, og som enhver ved – bortset lige fra nogle medlemmer af den socialdemokratiske gruppe og nogle socialdemokratiske tillidsmænd, der jo tror på alt, hvad der kommer fra hr. Svend Auken og konsorter – ikke holder. Har man dog ikke andet at komme med end dette?

Jeg vil gøre opmærksom på, at vi har diskuteret denne programmerklæring adskillige gange her i folketinget, og jeg synes, der er grund til at pege på, at budgetdepartementet om »Den solidariske vej« siger, at det må betvivles, om de indkomspolitiske målsætninger kan realiseres. Jeg vil gerne citere direkte fra budgetdepartementets udredning om den socialdemokratiske politik:

»Der er næppe fortillfælde for, at en arbejderpartiregering ved frivillig indkomspolitik har kunnet sikre en lavere nominal lønstigning end OECD-gennemsnittet.«

Og derefter siger budgetdepartementet, at socialdemokratiet – og det er fuldstændig rigtigt – overhovedet ikke tager stilling til det afgørende problem, der hedder de stigende offentlige udgifter. Der giver man bare los, og det er naturligvis ikke realistisk politik.

Hr. Svend Auken's tale i dag var også helt klart et udtryk for, at man ingen forståelse har for, at det er den produktion, som skabes af lønmodtagere og ledere i vore erhvervsvirksomheder, som er forudsætningen for f.eks. de sociale udgifter og for, at vi i det hele taget kan løse vore problemer. Der var ingen forståelse for realiteterne i det danske samfund. Der var ingen forståelse for, at problemerne skal løses til gavn ikke mindst for de svagt stillede og for lønmodtagerne. Nej, socialdemokratiet har givet op. Det er konklusionen på de indlæg, der er kommet